

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXII Nr. 1-2

IANUARIE-FEBRUARIE 1954

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

O INSAMINȚARE PRICEPUTA ȘI LA TIMP – IMBELȘUGAREA ȚĂRII

Iubiți frați, dar dacă pământul este umezit de apa zăpezii sau a ploilor, aceasta nu este totul, ci alcătuiește tocmai imboldul în a fi cu grijă să fie folosite cât mai bine zilele ce ne stau în față prin începerea lucrărilor de pregătire a pământului și imediat de însămînțare.

Hotărîrea Consiliului de Miniștri al R.P.R. privitoare la pregătirea și executarea lucrărilor agricole din primăvara anului 1954, aduce îndemnuri și sfaturi din cele mai necesare atingerii țintei ca acesta să fie un an de creștere simțitoare a producției medii la hectar la principalele culturi agricole, în deosebi la porumb, cartofi și sfeclă de zahăr, floarea soarelui etc. Datorită cantității neobișnuită de zăpadă căzută spre sfârșitul acestei ierni, durata campaniei lucrărilor agricole de primăvară va fi anul acesta mult mai scurtă decît de obicei. Pentru a putea asigura îndeplinirea la timp a tuturor muncilor agricole de primăvară pe întreg teritoriul țării, trebuie un efort deosebit în așa fel ca fiecare om capabil în agricultură să participe cu toate forțele.

Niciun petec de pământ arabil să nu rămînă neînsămînțat, dîndu-se atenție deosebită următoarelor lucrări:

— Menținerea în pământ a apei și a umezelei rezultate din topirea zăpezii și ploi prin grăparea în primele zile ale primăverii a suprafețelor arate adînc din toamnă.

— Grăpatul să fie repetat de cîteva ori pentru ca terenul să fie menținut tot timpul pînă la însămînțare afînat și curățat de buruieni.

— Să se înceapă în primăvara aceasta metoda de însămînțare în cuiburi dispuse în patru, care micșorează volumul zilelor de muncă necesare lucrului la porumb și sporește producția la hectar.

— Să fie înlăturat obiceiul dăunător al rărișatului, care înlesnește pierderea apei din pământ și provoacă pierderi însemnate de recoltă.

— Să se folosească îngrășămintele locale (măturătura din cotețul de păsări, zeama de gunoi de grajd îndoită cu apă).

Dar în afară de aceste îndrumări, sunt multe alte amănunte pe cari, iubiți frați agricultori, este de mare folos să le cunoașteți pentru ca printr-o însămînțare pricepută și o lucrare potrivită și la timp a pământului să faceți cu puțință o recoltă cît mai bogată, care să

ducă la imbelșugarea țării, ceea ce se va resfrînge asupra fericirii voastre proprii și a tuturor oamenilor muncii.

De aceea, iubiți frați, adînciți sfaturile acestei Hotărîri, cereți organelor locale broșuri și sfaturi agrotehnice, căutați pe agronomi și sfătuiți-vă cu ei cum să faceți ca bucata voastră de ogor să dea cea mai mare productivitate.

De multe ori, trecînd prin anumite părți ale țării, am putut constata că oamenii își aduceau legumele și zarzavaturile de la depărtări mari, în timp ce locurile din preajma casei lor erau lăsate necultivate.

Cartoful, a cărui însemnătate în hrană este covârșitor de mare, îl aduc unii de la zeci și sute de kilometri.

Atunci am pus întrebarea:

— Fraților, știți de ce nu cresc pe aci cartofii și orice fel de legume și zarzavaturi?

— Pentru că nu le priește, mi s-a răspuns.

— Nu acesta este motivul, am spus eu, ci fiindcă nu le semănați și nu le faceți cu puțință dezvoltarea.

În orice parte a țării condițiile sînt favorabile culturii cartofilor. Numai acolo nu cresc ei, anume în locul unde nu sunt semănați și îngrijiți potrivit locului. Cu încredere încercați anul acesta și însămînțați cartofi, și la toamnă vă veți convinge că vorba ce o moșteniserăți că prin partea locului nu priește a crește cartofii, nu este adevărată. Bindecuvîntarea lui Dumnezeu este ca „întreg” pământul „să dea verdeață, iarbă cu sămînță și pomi roditori”, iar nu numai anumite locuri. Este adevărat că în unele locuri se va cere o muncă și o îngrijire mai mare, dar folosind metodele corespunzătoare pe cari agronomii sunt gata să vi le dea, făgăduința lui Dumnezeu se va adevăra și acolo. Și atunci veți avea în sat la voi, iubiți frați, în grădina de lingă ograda voastră, cartofi nu numai pentru trebuințele voastre personale dar îndestul ca să mai și vindeți. Și la fel stau lucrurile și cu tot felul de pomi fructiferi, legume și zarzavaturi, sfeclă de zahăr, floarea soarelui și multe altele.

Nu pregetați, ci din vreme și cu sîrguință interesați-vă la Sfaturile Populare de tot felul de semînțe. Nu lăsați necultivat decît numai atît cît vă va fi necesar să călcați printre răsaduri, și munca voastră făcută la timp,

cu credincioșie și sînguință va fi binecuvîntată de Dumnezeu printr-o rodire și o îmbelșugare.

„Muncă din greu fără preget și stăruitoare trebuie depusă pentru a pregăti pămîntul pentru semănatul seminței. Fără o lucrare înțeleaptă a pămîntului, el nu va da o recoltă bogată. Trebuie arat des și pentru a scoate burieni care ar lua hrana seminței celei bune care a fost semănată. Cînd muncește pămîntul, lucrătorul nici nu știe ce comori se deschid înaintea lui. Luînd seama la învățăturile ce le poate trage de la cei cu experiență în privința aceasta, precum și la cele spuse de oamenii

înțelepți, el trebuie să-și adune învățături și prin sine însuși“. E. G. White.

Așa dar, iubiți frați, ca unii cari totdeauna printre primii ați răspuns la orice lucrare bună, și de data aceasta timpul cel scurt ce vă stă la îndemînă pentru lucrările de primăvară, folosiți-l cît mai bine nelăsînd să se piardă nicio clipă ci depunînd eforturi cari să vă pună laolaltă cu alții printre fruntașii muncilor agricole din primăvara acestui an .

V. FLORESCU

STUDII BIBLICE

IUBIREA DUSĂ LA DESĂVIRȘIRE

1. *Ce putem cunoaște prin faptul că ne-a fost dat Duhul Sfînt? 1 Ioan 4, 13.*

Puterea de înnoire nevăzută de ochiul omenesc naște o nouă viață în suflet și creiază o nouă ființă după chipul lui Dumnezeu. Deși lucrarea Spiritului este tăcută și nevăzută, efectele ei, însă se văd. Se vede îndată schimbarea caracterului, a obiceiurilor și a purtării. Cei deveniți făpturi noi în Hristos dau pe față roadele Spiritului: iubire, bucurie, îndelungă răbdare, bunătate, credință, blîndețe, înfrînare. Prin credință ei vor merge pe urmele Domnului, dovedind caracterul Său și curățindu-se, după cum El este curat.

2. *Ce va mărturisi cel credincios despre Fiul lui Dumnezeu? vers. 14.*

3. *De ce binecuvîntare are parte credinciosul care mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu? vers. 15.*

Domnul Isus zice: „Dacă cineva mă iubește, va păzi Cuvîntul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi și la dînsul vom veni și locuința ne vom face la dînsul“. Atunci avem legătură cu izvorul atotputerniciei. Atunci nu vom trăi viața omului egoist, ci Hristos va trăi în noi și va întări caracterul Său în persoana noastră.

4. *Ce a cunoscut și ce a crezut apostolul Ioan? vers. 16. pr. p.*

5. *Ce asigurare are cine rămîne în Dumnezeu? vers. 16. u. p.*

Adevărata sfințire vine prin practicarea principiilor iubirii. Viața aceluia în inima căruia rămîne Hristos, va da dovadă de o practică temere de Dumnezeu. Caracterul va fi curățit, înălțat, înnobilit și mărit.

6. *Cum ajunge desăvîrșită iubirea noastră pentru Dumnezeu? vers. 17.*

Domnul Hristos S-a intrupat pentru ca să mîntuiască sufletele din păcat. El a venit să ducă o viață fără păcat, să lucreze, să Se sacrifice și să moară pentru a realiza această răscumpărare. Pentru aceasta a muncit sufletul Său; aceasta era povara inimii Sale. Iubirea noastră pentru Dumnezeu ajunge desăvîrșită și ne face să avem deplină încredere numai dacă practicăm și noi învățăturile Sale și urmăm exemplul Său în viața noastră. El zice: „Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți, cum am făcut Eu“. (Ioan 13, 15).

7. *Ce va lipsi din viața aceluia în care iubirea a ajuns desăvîrșită? vers. 18.*

Ioan caută să facă pe credincioși să înțeleagă înaltul privilegiu provenit din exercitarea spiritului iubirii. Dacă i se permite acestei iubiri conducerea întregii vieți, atunci omul ajunge să aibă deplină încredere în Dumnezeu, care și rămîne în acel credincios. Unul ca acesta și poate veni la Domnul cu toată încrederea că va primi tot ce cere spre binele său. „Temere nu este în iubire“.

8. *Pentru ce iubim noi pe Dumnezeu? vers. 19.*

Iubirea lui Dumnezeu pentru noi ne-a făcut nouă cu putință să iubim pe Dumnezeu. Altfel nici nu L-am fi cunoscut; și nici nu am fi avut putință să-L iubim, chiar dacă Il cunoșteam.

9. *Cînd poate fi socotit cineva că este un mincinos? vers. 20. pr. p.*

10. *Ce nu poate face acela care nu iubește pe fratele său? vers. 20. u. p.*

11. *Ce poruncă avem de la Domnul Isus? vers. 21.*

DOVADA IUBIRII

1. *Ce dovedește credința în Isus Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu? 1 Ioan 5, 1. pr. p.*

2. *Cît de strînse sunt legăturile noastre spirituale cu Tatăl și cu fiii Săi? vers. 1. u. p.*

3. *Cum putem ști că iubim pe fiii lui Dumnezeu? vers. 2.*

Iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele se poate dovedi numai prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu, a căror valoare este și în dispensațiunea Noului Testament tot atît de mare ca și atunci cînd ele au fost date în scris de Dumnezeu pe muntele Sinai.

4. *Care este dovada iubirii noastre față de Dumnezeu? vers. 3. pr. p.*

Prin nașterea din nou inima este adusă în armonie cu Dumnezeu și cu Legea Sa. Cînd s-a produs în păcătos schimbarea aceasta, atunci el a trecut din moarte la viață și de la călcarea Legii, la ascultarea de Lege. Atunci dreptatea Legii este împlinită în noi, care nu umblăm după lucrurile firii pămîntești, ci după cele spirituale. Vorbirea unui astfel de suflet va fi ca și a Psalmistului: „Doamne, cît iubesc Legea Ta! Toată ziua cugetarea mea ea este“.

5. *Ce spune Cuvîntul inspirat despre poruncile lui Dumnezeu? vers. 3. u. p.*

Pentru credinciosul care se lasă călăuzit de Duhul Sfînt, și care rămîne încrezător în puterea lui Dumnezeu, poruncile lui Dumnezeu „nu sunt grele“. Acel credincios va primi de la Dumnezeu tăria spirituală necesară spre a putea trăi o viață conformă cu Legea divină.

6. *Cum ajunge credinciosul să cîștige biruință asupra păcatelor? vers. 4.*

Ca și în alte locuri din Biblie cuvîntul „lume“ din textul acesta se referă la păcat, și deci versetul ar trebui citit și înțeles în sensul următor: „Oricine este născut din Dumnezeu, biruiește păcatul; și ceea ce cîștigă biruința asupra păcatului, este credința noastră“.

7. *Către cine se îndreaptă credința celor credincioși? vers. 5.*

8. *Cum a ajuns Domnul Hristos centrul întregii credințe? vers. 6. pr. p.*

9. *Cine dă mărturie despre acest adevăr? vers. 6. u. p.*

10. *Cîți sunt care mărturisesc în cer și cît de desăvîrșită este unirea dintre ei? vers. 7.*

11. *Cîte sunt care mărturisesc pe pămînt? vers. 8. pr. p.*

12. *Ce este spus despre mărturisirea lor? vers. 8. u. p.*

VIAȚA VEȘNICĂ NUMAI ÎN ISUS HRISTOS

1. *Cum este mărturisirea lui Dumnezeu? 1 Ioan 5, 9. pr. p.*

2. *Despre cine mărturisește Dumnezeu? vers. 9. u. p.* Chiar în lucrările vieții acesteia adesea ne întemeiem pe credința că spusele altora sunt adevărate. Cu atît

mai mult este bine să credem că spusele lui Dumnezeu sunt adevărate. Este deasemenea bine să știm că mărturia lui Dumnezeu este întotdeauna adevărată.

3. *Ce are în el cel care crede în Fiul lui Dumnezeu? vers. 10. pr. p.*

Una din cele mai izbitoare dovezi ale Evangheliei este puterea ei de îndreptarea celor care cred. Mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Său este Evanghelia, despre care Cuvîntul spune (Rom. 1, 16) că, „ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede“. Cine crede, are mărturia, despre această putere în sine, adică înnoirea sa spirituală.

4. *Ce mărturisește Dumnezeu că ne-a dat? vers. 11. pr. p.*

5. *În cine ne este dată această viață veșnică? vers. 11. u. p.*

6. *Cine are viața cea veșnică? vers. 12.*

Învierea noastră din morți nu are loc numai ca o dovadă a puterii lui Hristos de a învia atunci pe morți, ci și pentru că, prin credință, viața Lui a devenit viața noastră. Cei care văd pe Hristos în adevăratul Său caracter, și îl primesc în inimă, au viața veșnică. Hristos locuiește în noi prin Spiritul Său, iar Spiritul lui Dumnezeu primit în inimă prin credință, este începutul vieții veșnice.

7. *Pentru ce scria Ioan apostolul aceste lucruri credincioșilor? vers. 13.*

Pentru sufletul cu adevărat consacrat prezența Spiritului Sfînt în viața sa este „începutul vieții veșnice“. Prin credința în Isus Hristos, putem începe viața veșnică chiar acum. Ioan apostolul dorea ca credincioșii să realizeze aceasta, fiecare în sine.

TRAIREA VIEȚII DE CREȘTIN

1. *Cit de mare să fie încrederea noastră în Dumnezeu? 1 Ioan 5, 14.*

Să credem că dacă cerem ceva de la El, ne ascultă. Cererile noastre, însă, trebuie să fie „potrivite cu voința Lui“. Nu ne este făgăduit că vom primi și ceea ce cerem contra voinței Sale.

2. *Cunoscînd că El ascultă rugăciunile noastre, ce mai putem ști? vers. 15.*

Cînd ne rugăm pentru binecuvîntări pămîntești, răspunsul la rugăciunea noastră poate că durează; dar nu tot așa se întîmplă cînd cerem liberarea și curățirea de păcate. Voia lui Dumnezeu este să ne curățe imediat și să ne facă în stare să ducem o viață sfîntă.

3. *Ce putem aștepta cînd ne rugăm pentru un frate care săvîrșește păcat? vers. 16. pr. p.*

Din mai multe texte înțelegem că rugăciunea celor drepti folosește acelor păcătoși care nu s-au despărțit complet de Dumnezeu. (Iov. 42, 7. 8. 10). O astfel de mijlocire aduce binecuvîntare și celui care se roagă.

4. *Ce spune apostolul despre păcatul spre moarte? vers. 16. u. p.*

Există un păcat care nu este iertat niciodată. (Mat. 12. 31. 32.). Acesta este păcatul contra Duhului Sfînt. În ce constă acest păcat? „El constă în a atribui cu voință lui Satana lucrarea Duhului Sfînt. Dumnezeu lucrează asupra inimii credinciosului prin Duhul Sfînt. Dacă cineva cu deplină voință respinge lucrarea Duhului Sfînt și o consideră de la Satana, atunci acela se reteză complet de mijlocul prin care Dumnezeu poate comunica mai departe cu el.

5. *Ce este păcatul, și ce mai poate nădăjdui cel care păcătuiește? vers. 17.*

Oricare ar fi păcatul, dacă noi ne căim și credem, vina păcatului este spălată în singele Domnului. Dar dacă respinge lucrarea Duhului Sfînt, atunci omul acela ajunge acolo, unde căința și credința nu mai pot veni la el. Cînd cineva leapădă Spiritul, nu mai există nimic ce ar mai putea face Dumnezeu pentru acel suflet.

6. *Care este poziția adevăraților credincioși față de păcat? vers. 18.*

Cînd cererile lui Dumnezeu ajung să fie numite o povară, putem ști că viața aceluia nu mai este o viață cre-

ștină. Ascultarea este rezultatul unui principiu lăuntric născut din iubirea pentru dreptate și pentru Legea lui Dumnezeu.

7. *Ce trebuie să știe credinciosul? vers. 19. pr. p.*

8. *Cine a venit în inima noastră, ce ne-a dat și cu ce scop? vers. 20 pr. p.*

9. *În cine ajunge credinciosul să fie și cum rezumă apostolul această experiență creștină? vers. 20 u. p.*

10. *Care este îndemnul de încheere al apostolului? vers. 21.*

11. *Ce se înțelege prin idolatrie? Col. 3,5, 1 Sam 15,23 pr. p.*

Prin idolatrie apostolul înțelege nu numai închinarea la idoli, ci și egoismul, iubirea de viață comodă, satisfacerea apetiturilor și poftelor. Numai să pretinzi că crezi în Hristos și să te îngîmfi cu cunoștința adevărului: aceasta nu face pe nimeni bun creștin.

UMBLAREA ÎN ÎNVĂȚATURA ADEVĂRULUI

1. *Cum se numește Ioan apostolul în cea de a doua epistolă a sa? 2 Ioan 1 pr. p.*

Ioan se numește pe sine „presbitorul“, adică „bătrînu“. El era acum foarte bătrîn; vîrsta lui era ca 90 de ani. Unii comentatori cred, că — prin această denumire — Ioan arată și poziția sa în biserică, adică rangul său de „bătrîn“ sau „presbiter“.

2. *Cum este numită persoana căreia îi scrie? vers. 1. p. d.*

Personalitatea acestei „alese creștine“ nu poate fi identificată. Se crede de unii cercetători ai Bibliei, că era o distinsă creștină a vremii, cunoscută prin pietatea și prin serviciile ei, în casa căreia apostolii găseau la ocazie găzduire și întreținere. Spiritul profetic spune că era „o ajutătoare în lucrarea Evangheliei, și femeie cu multă influență“.

3. *Față de cine își arată apostolul iubirea sa, împreună cu toți cei ce cunosc adevărul? vers. 1. u. p.*

Această creștină și copiii ei trebuie să fi fost bine cunoscuți credincioșilor din toate bisericile vecine din acea vreme. Puținele cuvinte care au rămas scrise despre ea vorbesc mult despre puternica influență a vieții ei asupra lucrării Evangheliei.

Fiecare suflet răspîndește în jurul său o atmosferă a sa proprie, care poate fi schimbată prin puterea dătoare de viață a credinței și prin dulcea frăgezime a iubirii ce răspîndim în jurul nostru. Sau poate fi o atmosferă, plină de nemulțumire și de egoism și otrăvită de infecția dăunătoare a păcatelor favorite. Aceasta este răspunderea de care nu ne putem lepăda. Cuvintele noastre, faptele, îmbrăcămintea, purtarea și chiar expresia feței noastre, toate acestea au influența lor asupra celor din jurul nostru.

4. *Ce zice Ioan apostolul despre adevăr? vers. 2.*

5. *Cu ce cuvinte încheie apostolul salutarea? vers. 3.*

Prin aceste cuvinte apostolul scoate din nou la iveală adevărul că Domnul Isus este „Fiul Tatălui“. Acesta este un adevăr fundamental în credința care mîntuiește.

6. *Ce spune apostolul că l-a bucurat? vers. 4. pr. p.*

Apostolul se bucura că lucrarea Evangheliei aducea frumoase roade în părțile acelea și mai ales în casa alesei Doamne căreia el scrie epistola sa. El nu spune că toți umblau în adevăr, ci numai parte din cei ai ei. Totuși constatarea, că în acea vreme și acele locuri lucrarea Evangheliei era rodnică, aceasta îl făcea, pe bătrînu apostol să se bucure.

7. *După a cui poruncă umblau ei în adevăr? vers. 4. u. p.*

8. *Despre care poruncă amintește apostolul aci într-o delicată vorbire? vers. 5.*

9. *Cari cuvinte ale Domnului trebuie să le fi avut el în vedere? Ioan 13, 34.*

Răutățile cultivate în inimile credincioșilor, acestea produc cele mai mari dezastre lucrării lui Dumnezeu. Nu există mijloc mai sigur de slăbirea spiritualității decît cultivarea invidiei, a bănuelii, a căutării de greșeli și a

vorbinilor de rău. Pe de altă parte, însă, cea mai puternică mărturie, că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său pe lume, este armonia și unirea între oamenii cu temperamente diferite, membri ai aceleiași biserici.

10. Cum putem dovedi iubirea față de Dumnezeu și aproapele? 2 Ioan 6. pr. p.

11. Cum precizează apostolul că aceasta este porunca în care credinciosul este chemat să umble? vers. 6.u.p.

O AMAGITOARE ÎNVĂȚATURA RELIGIOASĂ

1. Ce spune Ioan apostolul că s-au răspândit încă de pe vremea sa? 2 Ioan 7. pr. p.

2. Ce nu mărturiseau toți aceștia? vers. 7. u. p.

3. Asupra cărui lucru este chemat credinciosul să vegheze? vers. 8. pr. p.

Credinciosul care nu veghează asupra vieții sale de credință, poate fi ușor amăgit de o falsă învățatură religioasă. Acela care se lasă amăgit de o astfel de învățatură, poate pierde în cele din urmă, „rodul muncii“ sale spirituale. „Păziți-vă bine“, zice Cuvîntul lui Dumnezeu — „să nu pierdeți rodul muncii voastre“. —

4. Care este făgăduința lui Dumnezeu pentru credinciosul care trăește după învățatura Evangheliei? vers. 8. u. p.

Cel care muncește conștient și veghează continuu asupra lucrului său, chiar în ce privește lucrările obișnuite ale vieții, primește o „bună răsplată“ a muncii sale. Cu atât mai mult Dumnezeu va da o „deplină răsplată“ celor care trăiesc după învățatura Cuvîntului Său.

5. Ce legătură strînsă este între Dumnezeu — Tatăl și Isus Hristos Fiul? vers. 9 pr. p.

6. Cine are și pe Tatăl și pe Fiul? vers. 9. u. p.

Prin spusele unora, că nu are importanță ce anume crede cineva, aceștia se străduiesc să răspîndească tot mai mult părerea că Dumnezeu n-ar pretinde o ascultare conformă cu întregul adevăr, fiind îndeajuns dacă cineva crede într-un fel sau altul, în Dumnezeu. Aceasta este, însă o amăgire a lui Satana.

7. Ce poziție să ia credinciosul față de aceia care ar da o rătăcită învățatură religioasă? vers. 10.

Să iubim sufletele pentru care a murit Hristos, dar să nu ne unim cu cei care răspîndesc o învățatură religioasă falsă.

8. Cum poate cineva ajunge părtaș cu falșii învățători ai credinței? vers. 11.

9. Ce a dorit apostolul să mai facă? vers. 12.

10. Cum incheie el epistola sa? vers. 13.

Salutările acestea trebuie să fi fost de la o soră a celei distinse creștine căreia i-a fost adresată epistola, ea însăși fiind numită „aleasă“.

BUCURIA APOSTOLULUI

1. Cum se numește pe sine apostolul din nou? 3 Ioan 1,pr.p.

2. Cui adresează el această a treia epistolă a sa? vers. 1. u. p.

Epistola este adresată „prea iubitului Gaiu“. Acest nume se găsește de mai multe ori amintit în Noul Testament. Un Gaiu este numit (Rom. 16, 23) „gazda“ lui Pavel și a întregii biserici. Pavel vorbește în 1 Cor. 1,14. despre botezul lui Gaiu. Un Gaiu din Macedonia a fost cu Pavel în Efes (Fapte 19, 29) iar Gaiu din Derbe a însoțit pe Pavel și pe Timotei în Asia (Fapte. 20, 4.).

3. Ce dorință inspirată este arătată aci? vers. 2.

Aceasta este dorința lui Dumnezeu pentru fiecare din noi. Aci este vorba despre sănătatea corpului, sănătatea sufletului și progres în toate lucrările cele bune pe care le facem.

Chestiunea păstrării sănătății este de mare importanță. Studiind chestiunea aceasta în temere de Dumnezeu, vom înțelege, că cel mai bun lucru pentru sănătatea fizică și spirituală este un trai simplu. Avem nevoie de cunoștințe și de înțelepciune, ca să putem proceda simplu în această privință. Legile naturii trebuie ascultate iar nu disprețuite.

4. Ce știre îmbucurătoare a primit Ioan apostolul? vers. 3.

5. Care era bucuria lui cea mare? vers. 4.

6. Despre ce fel de credincioșie a lui Gaiu vorbește apostolul mai departe? vers. 5.

Pînă aci apostolul a vorbit despre faptele bune ale lui Gaiu. Acum vorbește îndeosebi despre credincioșia lui cu privire la primirea de oaspeți. Primirea de oaspeți este o datorie creștină.

7. Despre ce mărturiseau oaspeții pe care i-a primit Gaiu? vers. 6. pr. p.

8. Ce credea apostolul că ar fi fost bine să mai facă Gaiu? vers. 6. u. p.

Pe atunci se obișnuia, ca gazda să petreacă pe oaspeții ei o bună distanță și să le dea daruri și de-ale mîncării pentru restul călătoriei. Apostolul dă îndemnarea, să se facă aceasta cu toată iubirea și sinceritatea, „după cum se cuvine înaintea lui Dumnezeu“. Ce frumos este ca credinciosul să le facă toate „într-un chip vrednic de Dumnezeu“!

9. Ce-i mîna pe acești frați la drum? vers. 7.

10. Care este datoria noastră față de acești lucrători în ogorul Evangheliei? vers. 8 pr. p.

11. Ce ajunge acela care face acest lucru? vers. 8. u. p.

LEGATURA CU COMUNITATEA

1. Cui spune apostolul Ioan că a scris? 3 Ioan 9. pr. p.

2. Ce răspuns a primit el din partea lui Diotrefe? vers. 9. u. p.

Unii cercetători ai Bibliei cred că acest Diotrefe trebuie să fi fost presbiter sau diacon în Comunitate. Ce se poate ști, însă, sigur despre el este, că el începuse să nu mai recunoască autoritatea apostolilor.

3. Ce zice apostolul că-i va aduce aminte lui Diotrefe? vers. 10. pr. p.

„Îi voi aduce aminte“, zice apostolul, adică îi va face observație pentru mîndria lui plină de pretenții. Aceasta însă, nu cu spirit de răsunare, și nici din preocupări personale, ci în interesul general al bisericii și al lucrării Evangheliei.

4. Ce fel de fapte amintește Ioan că făcea Diotrefe? Vers. 10. p. d.

Obiceiul de a orevi este dela Satana. Cuvîntul lui Dumnezeu ne învață: „niciun cuvînt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun pentru zidire... ca să dea har celor ce-l aud“. „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osîndit“.

5. Pînă unde mergea Diotrefe cu neprimirea fraților? vers. 10. u. p.

6. Ce îndemnare scurtă dar cuprinzătoare dă, mai departe, apostolul? vers. 11. pr. p.

7. De unde este cel care face binele? vers. 11. u. p.

8. Spre deosebire de Diotrefe ce mărturie este dată despre Dimitrie? vers. 12.

Deși nu se știe precis cine este acest Dimitrie, se crede totuși că el ar fi fost aducătorul acestei epistole.

9. Ce asemănare este între încheierea epistolei a treia și a doua? vers. 13. 14. pr. p.

10. Care este salutarea cu care apostolul incheie epistola sa? vers. 14. u. p.

„Pace ție!“ sau „pace să fie cu tine!“ aceasta este cea mai bună urare care se poate face cuiva. „Pace vouă!“ a fost și salutarea din partea Domnului la învierea Sa: aceasta este pacea lăuntrică rezultată dintr-o bună conștiință, pacea din afară rezultată dintr-o împrietenire și înfrățire universală, și pacea cerească a mării viitoare începută chiar în viața aceasta“.